

عنوان مقاله:

تحلیلی بر کاربری زمین با ناکیدی بر میزان دسترسی: یک مطالعه سیستماتیک

محل انتشار:

یازدهمین کنفرانس بین المللی پژوهشهای نوین در عمران، معماری، مدیریت شهری و محیط زیست (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

پریسا مشک سار - استادیار گروه شهرسازی، موسسه آموزش عالی آپادانا، شیراز

امیر حیاتی - کارشناسی ارشد، رشته معماری، دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

دسترسی مشخصه ای مهم در فضاهای شهری بوده و رابطی حیاتی میان حمل و نقل و کاربری زمین است که در رشتههای مختلف به خصوص برنامه ریزی حمل و نقل و برنامه ریزی شهری نقش مهمی را در سیاست های اتخاذ شده توسط تصمیم گیران ایفا می کند. توجه به برنامه ریزی بر پایه دسترسی، به واسطه توجه به کاهش فاصله و سهولت دستیابی به خدمات بر افزایش ایمنی، کاهش آلودگی هوا و صرفه جویی در انرژی تاثیرگذار است. از طرفی بررسی این پارامتر میتواند در مطالعات نابرابری فضایی و اقتصادی-اجتماعی یاریرسان باشد؛ زیرا نابرابری دستیابی افراد بامشخصات متفاوت از حیث سن، جنس و... میتواند بر سطح رفاه اجتماعی آنان تاثیرگذار باشد. در نتیجه، چگونگی توزیع خدمات در فضای شهری به طوری که برای عموم افراد به طور مناسبی قابل دسترسی باشد بسیار مهم است. دسترسی برحسب زمان، روز و فصل متغیر است و عوامل زیادی بر میزان دسترسی افراد به مقاصد و خدمات تاثیر می گذارد، یکی از امتیازهای شهر، دسترسی ۲۴ ساعته به خدمات است. یکی از مهمترین موضوعات در مطالعات شهری، دسترسی عادلانه به تسهیلات و امکانات است که خود تحت تاثیر توزیع و پراکنش مراکز خدمات و انواع تسهیلات شهری بر اساس طرح های کاربری اراضی است.

کلمات کلیدی:

کاربری، زمین، دسترسی، سیستماتیک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1719030>

